

Sygn. akt IV U 457/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Monika Barwacz

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 stycznia 2014 roku nr (...)

w sprawie H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość renty

1. Oddala odwołanie.

2. Nowy wniosek odwołującego się złożony w piśmie z dnia 28 maja 2014 roku o przeliczenie renty przy uwzględnieniu w miejsce przyjętego przez organ rentowy minimalnego wynagrodzenia za lata 1989-1990, wynagrodzenia wynikającego ze stawki osobistego zaszeregowania wskazanej w świadectwie pracy z 31 lipca 1990 roku przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do rozpoznania według właściwości.

Sygn. akt IV U 457/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 4 czerwca 2014 r.

Decyzją ostateczną z dnia 21 stycznia 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 września 2009 r., przeliczył H. K. od 1 września 2009 r. od daty przyznania świadczenia, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości proporcjonalnej. Do ustalenia podstawy wymiaru wybrał wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1989 r. do grudnia 2008 r. (z 4 kolejnych lat: 1989, 1990, 2007 i 2008). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalił na poziomie 2,60%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 2.578,26 zł wyniosła 67,03 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2012 r.- 143,30 zł i od 1

marca 2013 r.- 149,03 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił wnioskodawcy 32 lata i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 1 rok i 2 miesiące okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia ograniczył do 100% podstawy wymiaru, tj. do kwoty 143,30 zł i podwyższył do kwoty najniższej renty (od 1 lipca 2013 r.- 613,38 zł, a od 1 marca 2013 r.- 637,92 zł). Ostatecznie, wysokość świadczenia ustalił według proporcji: 204 miesiące pracy w Polsce do 407 miesięcy pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą, co dało kwotę 319,74 zł.

Odwołanie od tej decyzji wniósł H. K., domagając się jej zmiany i przeliczenia renty przy uwzględnieniu zarobków osiągniętych w latach 1972-1992 r. W piśmie procesowym z dnia 30 maja 2014 r. (data prezentaty) odwołujący podał, że wnosi o ustalenie renty w sposób najbardziej dla niego korzystny, tj. przy uwzględnieniu lat, kiedy osiągał najwyższe zarobki w oparciu o przepis art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Podał przy tym, że w Polsce przepracował ponad 20 lat, zaś w latach 2007-2008 podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników w KRUS. W piśmie tym zawarł również żądanie przeliczenia renty przy uwzględnieniu w miejsce przyjętego przez organ rentowy minimalnego wynagrodzenia za lata 1989-1990 wynagrodzenia wynikającego ze stawki osobistego zaszeregowania wskazanej w świadectwie pracy z dnia 31 lipca 1990 r.- przedkładając kserokopię świadectwa pracy z dnia 31 lipca 1990 r. (k. 8-10).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podał, że w przypadku odwołującego brak jest podstaw do ustalenia podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ udokumentował on w Polsce podstawę wymiaru składek jedynie z 19 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący H. K. urodził się (...)

Od 10 lipca 1972 r. do 9 listopada 1975 r. odwołujący pracował w (...) Fabryce (...) w O. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach ślusarza i strażaka. Od 7 lutego 1976 r. do 24 lipca 1976 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera wodno- kanalizacyjnego. Od 11 października 1976 r. do 31 marca 1978 r. pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G.- O. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera instalacji. Od 20 czerwca 1978 r. do 10 czerwca 1985 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w D. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach montera izolacji, montera instalacji wodnej i blacharza- malarza. Od 11 czerwca 1985 r. do 29 marca 1986 r. pracował w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w P. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku blacharza, zaś od 1 kwietnia 1986 r. do 31 lipca 1990 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) D. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku blacharza. Od 1 stycznia 1988 r. do 31 stycznia 1988 r., od 1 lutego 1989 r. do 30 kwietnia 1989 r. i od 14 maja 1990 r. do 31 lipca 1990 r. wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS nr (...), w tym świadectwa pracy z dnia: 28.05.1986 r., 31.07.1990 r., 10.06.185 r., 31.03.1978 r., 11.11.1975 r. i 24.07.1976 r., pismo ZUS z dnia 20.06.2007 r.- k. 72, 85-86, 101-103, 115-117, 121-123, 163 cz. III tych akt,

Z tego tytułu legitymuje się następującymi okresami składkowymi: od 1 lipca 1972 r. do 9 listopada 1975 r., od 7 lutego 1976 r. do 24 lipca 1976 r., od 11 października 1976 r. do 31 marca 1978 r., od 20 kwietnia 1978 r. do 31 grudnia 1987 r., od 1 lutego 1988 r. do

31 stycznia 1989 r. i od 1 maja 1989 r. do 13 maja 1990 r. Oprócz tego odwołujący udowodnił następujące okresy ubezpieczenia na terenie Austrii: od 1 września 1990 r. do 31 maja 2006 r., od 1 czerwca 2006 r. do 28 lutego 2007 r. i od 1 lipca 2007 r. do 30 listopada 2007 r. Na przestrzeni całego swojego życia wnioskodawca wykazał 32 lata,

9 miesięcy i 11 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 2 dni okresów nieskładkowych, w tym 17 lat i 13 dni okresów składkowych na terenie Polski.

dowód:

- zaświadczenie o przebiegu zatrudnienia za granicą (druk E 205 AT)- k. 3-6 akt ZUS nr (...),
- karta przebiegu zatrudnienia (załącznik nr 1 do decyzji z dnia 21.01.2014 r.)- k. 10 akt ZUS nr (...),
- notatka w sprawie przebiegu zatrudnienia- k. 424 cz. IV akt ZUS nr (...),

W dniu 28 września 2009 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 2 sierpnia 2010 r. ZUS Oddział w N. odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 26 lipca 2010 r. uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2011 r., sygn. akt IV U 1366/10, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2009 r. do 30 czerwca 2012 r. Apelacja od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa 1629/11.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS nr (...), w tym wniosek o rentę z dnia 28.09.2009 r., decyzja ZUS z dnia 02.08.2010 r.- k. 263, 385 cz. III tych akt, wyrok SO w Nowym Sączu z dnia 30.08.2011 r., sygn. akt IV U 1366/10, wyrok SA w Krakowie z dnia 21.08.2013 r., sygn. akt III AUa 1629/11- cz. IV tych akt,

Wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 30 sierpnia 2011 r., sygn. akt IV U 1366/10, decyzja tymczasową z dnia 8 października 2013 r. ZUS Oddział w T. przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 września 2009 r. do 30 czerwca 2012 r. Decyzja miała charakter tymczasowy, ponieważ do organu rentowego nie wpłynęło aktualne potwierdzenie austriackich okresów ubezpieczenia wnioskodawcy. Wypłata świadczenia została zawieszona do czasu nadesłania informacji, czy od 1 września 2009 r. ubezpieczony osiągał jakikolwiek przychód (z tytułu zatrudnienia, pobierania zasiłku dla bezrobotnych czy zasiłków chorobowych). W związku z otrzymaniem w dniu 4 października 2013 r. informacji o tym, że w okresie, na który przyznano odwołującemu rentę, nie osiągał on żadnych przychodów, decyzją tymczasową z dnia 15 października 2013 r. ZUS Oddział w T. wypłacił wnioskodawcy rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 1 września 2009 r. do 30 czerwca 2012 r.

dowód:

- dokumenty zgromadzone w aktach ZUS nr (...), w tym decyzja tymczasowa z dnia 08.10.2013 r. wraz z załącznikiem, decyzja tymczasowa z dnia 15.10.2013 r.- k. 453-456, 467 cz. IV tych akt,

W dniu 19 grudnia 2013 r. do organu rentowego wpłynęło potwierdzenie austriackich okresów ubezpieczenia odwołującego z dnia 25 września 2013 r. W związku z tym, decyzją ostateczną z dnia 21 stycznia 2014 r. ZUS Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 września 2009 r., przeliczył odwołującemu od 1 września 2009 r., tj. od daty przyznania świadczenia, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości proporcjonalnej. Do ustalenia podstawy wymiaru wybrał wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych od stycznia 1989 r. do grudnia 2008 r. Podstawę wymiaru ustalił zgodnie z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, tj. z 4 kolejnych lat wybranych ze wskazanego wyżej okresu od 1989 do 2008, tj. z lat: 1989, 1990, 2007 i 2008. Lata 1991-2006 zostały wyłączone, ponieważ w tym okresie odwołujący przez cały rok był ubezpieczony za granicą. Za rok

2007 i 2008 ZUS przyjął wynagrodzenie zerowe, ponieważ w tym czasie odwołujący nie był zatrudniony w Polsce i nie osiągał zarobków. Za okres od 1 stycznia 1989 r. do 28 stycznia 1989 r. i od 1 maja 1989 r. do 13 maja 1990 r. uwzględnił minimalne wynagrodzenie, ponieważ odwołujący nie udokumentował zarobków za ten okres. Ostatecznie, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty określił na poziomie 2,60%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 2.578,26 zł wyniosła 67,03 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2012 r. - 143,30 zł i od 1 marca 2013 r. - 149,03 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił wnioskodawcy 32 lata i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 1 rok i 2 miesiące okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia ograniczono do 100% podstawy wymiaru, tj. do kwoty 143,30 zł

i podwyższono do kwoty najniższej renty (od 1 lipca 2013 r. - 613,38 zł, a od 1 marca 2013 r. - 637,92 zł). Ostatecznie, wysokość świadczenia ustalono według proporcji: 204 miesiące pracy w Polsce do 407 miesięcy pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą w kwocie 319,74 zł.

dowód:

- zaświadczenie o przebiegu zatrudnienia za granicą (druk E 205 AT)- k. 3-6 akt ZUS nr (...),
- decyzja ZUS z dnia 21.01.2014 r. wraz z załącznikiem- k. 8-9 akt ZUS nr (...),
- pismo ZUS z dnia 24.04.2014 r.- k. 13 akt ZUS nr (...),

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 21 stycznia 2014 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie odwołujący H. K. domagał się przeliczenia renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przy uwzględnieniu zarobków osiągniętych w latach 1972-1992, a ponadto o przyjęcie w miejsce minimalnego wynagrodzenia za pracę za lata 1989-1990 jego rzeczywistych zarobków określonych stawką zaszerogowania w dołączonej do odwołania kserokopii świadectwa pracy z dnia 31 lipca 1990 r.

Jak ustalił Sąd, odwołujący legitymuje się okresami ubezpieczenia zarówno na terenie kraju, jak i za granicą.

Stosownie do treści art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury lub renty dla osób posiadających okresy ubezpieczenia za granicą, o których mowa w art. 8, ustala się na zasadach określonych w art. 15-17.

Jak wynika z ust. 2 art. 18, przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony przez cały rok pozostawał w ubezpieczeniu za granicą.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 powołanej ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę (ust. 1).

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 stycznia 2014 r. organ rentowy przeliczył odwołującemu od 1 września 2009 r., tj. od daty przyznania świadczenia, rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości proporcjonalnej.

Do ustalenia podstawy wymiaru wybrał wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym ubezpieczony zgłosił wniosek o świadczenie, tj. od stycznia 1989 r. do grudnia 2008 r.- zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy.

Podstawę wymiaru ustalił przy zastosowaniu art. 18 ust. 2 ustawy, tj. z 4 kolejnych lat wybranych ze wskazanego wyżej okresu od 1989 do 2008, tj. z lat: 1989, 1990, 2007 i 2008. Lata 1991-2006 zostały wyłączone, ponieważ w tym okresie wnioskodawca przez cały rok był ubezpieczony na terenie Austrii. Stosownie zaś do treści powołanego wyżej art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony przez cały rok pozostawał w ubezpieczeniu za granicą. Rzeczywiście, jak ustalił Sąd, od 1 września 1990 r. do 31 maja 2006 r., od 1 czerwca 2006 r. do 28 lutego 2007 r. i od 1 lipca 2007 r. do 30 listopada 2007 r. odwołujący podlegał ubezpieczeniu za granicą (zaświadczenie o przebiegu zatrudnienia za granicą (druk E 205 AT)- k. 3-6 akt ZUS nr (...)). W latach 1991-2006 przez cały rok był zatem ubezpieczony na terenie Austrii.

Za rok 2007 i 2008 organ rentowy przyjął wynagrodzenie zerowe, ponieważ w tym czasie odwołujący nie był zatrudniony w Polsce i nie osiągał zarobków.

Za okres od 1 stycznia 1989 r. do 28 stycznia 1989 r. i od 1 maja 1989 r. do 13 maja 1990 r. przyjął zaś minimalne wynagrodzenie za pracę, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował zarobków za ten okres, co pozostaje w zgodzie z art. 15 ust. 2a ustawy. Przepis ten stanowi, że jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

W przypadku odwołującego brak było warunków do zastosowania art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Trzeba mieć bowiem na uwadze, że wnioskodawca nie udokumentował na terenie Polski 20-letniego okresu ubezpieczenia, a jedynie 17 lat i 13 dni okresów składkowych. Wprawdzie w notatce w sprawie przebiegu zatrudnienia (k. 424 cz. IV akt ZUS nr (...)) wskazano, że jest to tylko 17 lat i 3 dni, jednak jak wynika z karty przebiegu zatrudnienia stanowiącej załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji, organ rentowy

w przypadku pierwszego z okresów ubezpieczenia wnioskodawcy na terenie Polski, ostatecznie uwzględnił okres od 1 lipca 1972 r., nie zaś jak podano w notatce w sprawie przebiegu zatrudnienia (k. 424 cz. IV akt ZUS nr (...)) od 10 lipca 1972 r.- co spowodowało, że do okresu 17 lat i 3 dni należało doliczyć jeszcze 10 dni, co daje 17 lat i 13 dni okresów składkowych na terenie kraju.

Wyliczając wysokość należnej wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy, organ rentowy uwzględnił wszystkie wymienione przez niego w piśmie procesowym z dnia 30 maja 2014 r. okresy zatrudnienia na terenie Polski, za wyjątkiem okresów urlopu bezpłatnego, z którego w/w korzystał w okresach od 1 stycznia 1988 r. do 31 stycznia 1988 r., od 1 lutego 1989 r. do 30 kwietnia 1989 r. i od 14 maja 1990 r. do 31 lipca 1990 r.

Z uwagi na to, że w piśmie z dnia 30 maja 2014 r. odwołujący podał, że w latach 2007-2008 podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników w KRUS, w tym miejscu wskazać jedynie należy, że przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników

(art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2010 r., I UK 274/09, OSNP 2011/15-16/213), w związku z czym okres ten nie mógł zostać doliczony do uznanych przez ZUS na terenie kraju okresów składkowych.

W przypadku odwołującego nie było też możliwości obliczenia podstawy wymiaru należnej mu renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy, zgodnie z którym jeżeli w ciągu 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, zainteresowany nie był ubezpieczony w Polsce, podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zainteresowany przystąpił po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą.

W ciągu 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o rentę (1989-2008) wnioskodawca był bowiem ubezpieczony w Polsce (do 13 maja 1990 r.).

Reasumując, skoro brak było możliwości ustalenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 15 ust. i 6 i art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, nie ma obecnie podstaw prawnych do ustalenia podstawy wymiaru należnego wnioskodawcy świadczenia przy uwzględnieniu wynagrodzenia za lata 1972-1992.

Zaskarżona decyzja jest zatem prawidłowa i wydana została w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Mając to wszystko na uwadze, odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 21 stycznia 2014 r. uznać należało za bezzasadne, co skutkowało jego oddaleniem na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. (punkt 1 wyroku).

Sąd nie mógł orzekać w przedmiocie wniosku odwołującego zawartego w piśmie procesowym z dnia 30 maja 2014 r. o przyjęcie w miejsce minimalnego wynagrodzenia za lata 1989-1990 jego rzeczywistych zarobków określonych stawką zaszeregowania

w dołączonej do odwołania kserokopii świadectwa pracy z dnia 31 lipca 1990 r., gdyż w tym zakresie nie został przeprowadzony w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym tryb przewidziany przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z FUS. Brak jest zatem instrumentu inicjującego i dopuszczającego postępowanie sądowe, którym w zakresie ubezpieczeń społecznych jest odwołanie od decyzji organu rentowego. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że dochodzenie przed sądem prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, jest niedopuszczalne, z wyjątkiem przewidzianym w art. 477⁹ § 4 k.p.c., a treść decyzji, od której wniesiono odwołanie, wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (por. postanowienie SN z dnia

13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601; wyrok SN z dnia 23 listopada 1999 r., II UKN 204/99, OSNP 2001/5/169). Skoro więc we wskazanym wyżej zakresie właściwa jest w pierwszej kolejności droga administracyjna przed organem rentowym, a postępowanie przed sądem nie może zastąpić obligatoryjnych procedur przesądowych, zasadnym było nowe żądanie odwołującego przekazać według właściwości do rozpoznania ZUS na podstawie art. 464 § 1 k.p.c. (punkt 2 wyroku).